

BEMUTATJUK AZ ÚJ BUDAKESZI POSTAVEZETŐT

A 38-as csapat élén

Amikor arra kérem, legyen szíves, betűzze, nehogy eltévesszem, látom, hogy neve lengyel eredetű. De hiába faggatom *Krzystkiewicz Agnest* a lengyel ősről, azon kívül, hogy onnan származnak, mást nemigen tud róluk a budakeszi posta január 2-ával kinevezett új vezetője. Így azzal kell beélnem, hogy magamban megállapítom, amióta „Gabi néni” nyugdíjba ment, utódainak átlagéletkora mind egyre csak csökken. Ágnes annyira fiatal még, hogy akár meg is kérdezhetném, hány éves, de inkább a kutyájáról érdeklődöm; a postahivatalon kívül ugyanis az esti kutyasétáltatás az az alkalom, amikor összefutunk néha Budakeszi utcáin. Így aztán megtudom, a Labradoron kívül, amit látásból magam is ismerek, tartozik a családi házhoz még egy pinsi is, no és a cicáról se feledkezzünk meg. A népes állatsereglet azóta veszi körül, amióta tíz éve szüleivel Budakeszire költözött. Akkor még csak az azóta igen csak megöregedett Labrador jött velük, de a kertés ház vonzotta a többi állatot.

– Dunakeszin nevelkedtem – meséli –, egy lakótelepi házban.

– Nem éppen ideális az állattartásra. Viszont ott volt a Duna. Nem hiányzik?

– Leginkább a kutyámnak hiányoztak az első időben az esti, Duna-parti séták, bennünket kárpótolt, hogy a panel után családi házba költöztünk.

– Meg aztán végül is csöbörből vödörbe, akarom mondani: Kesziről Keszire...

– Ráadásul egyáltalán nem is volt idegen számunkra a város, hiszen a nagymám itt élt, itt is született. A telek, amin a háza állt, két utcára nyílt, mi a kert felőli végében építkeztünk.

– Hogyan került kapcsolatba a postával?

– Még diák koromban kerestem munkát, amit szünidőben, szabadidőben végezhetnék, hogy egy kis zsebpénzre tegyek szert, így vetődtem el a postára, ahol még „Gabi néni” volt a vezető. Ő ajánlott munkát, mondta, épp címetlen nyomtatványost keresnek...

– Bocsnát, de itt álljunk meg. Kit kerestek?

– Címetlen nyomtatványost. Magyarán olyan kézbesítőt, aki a különböző reklámkiadványokat, szóróanyagokat szét-hordja.

– Vagyis kézbesítői munkára vették föl.

Igazi, postáshoz illő terepmunkával kezdte hát, gondolom, a területet is alaposan megismerte.

– Így van, nagyon hasznos tapasztalatszerzés volt, bár akkor még nem tudtam, hogy végül ez lesz a hivatásom.

– Mit gondolt akkor, mi lesz, ha nagy lesz?

– Érettségi után a könnyűipari főiskolára jelentkeztem, mérnöki karra, börtervező szakra, de két év után otthagytam.

– Miért?

– Rájöttem, nem nekem való, nem igazán érdekel. Éppen volt felvétel a postán, nekem már volt némi ismeretségem, meg ugye engem is ismertek, fölvettek, és így lettem postás.

– Nem sajnálja, hogy mégsem szerzett diplomát?

– Még nem késtem le semmiről. Különben is, ahhoz, hogy a jelenlegi beosztásomban maradhassak, el kell végeznem a felsőfokú postaforgalmi tanfolyamot.

– Egyáltalán hogyan került szóba a kinevezése, hiszen épp most említette, hogy hiányzik a szükséges végzettsége.

– Megelőlegezték a bizalmat. Úgy kerültem szóba, hogy az elődöm, aki a postaközpontba magasabb beosztást nyert, amikor aktuálissá vált a távozása, megkérdezte, vállalnám-e, mert hogy ő engem szemelt ki utódjának.

– Szóval a postán ez így megy, öröklés útján, kijelölöm az utódom? És egyáltalán mit szolt mindehhez ön?

– Nyilván érdemes meghallgatni kinevezése előtt a kiszemelt főnökét. Ami a fölkerést illeti, bevallom, először nagyon meglepődtem, de megbeszéltem a családommal, s miután a kollégáim közül is többen úgy nyilatkoztak, elfogadnának új főnöknek, végülis igent mondtam.

– Hány embert irányít?

– Jelenleg tizenkilencen dolgoznak kézbesítőként, s ugyanennyien vagyunk velem együtt idebent, a hivatalban. Összesen harmincnyolcan tehát.

– Nem kis felelősség ez egy fiatalasszonynak. Ráadásul az elkövetkező évek a nagy változások kora lesz a postáknak Európa, sőt világszerte.

– Igen, bár a piaci liberalizációt az Európai Unióban elhalasztották 2013-ig, de az is mindjárt itt van, most kell rá fölkészülni.

– Az olvasók kedvéért: 2013-tól megszű-

nik a postai monopólium például olyan területeken is, mint a kézbesítés, magyarán bárki vállalkozhat onnantól kézbesítési és egyéb, ma még csak a posta által nyújtható szolgáltatásokra.

– Így van. És a hírközlés, az elektronika újabb és újabb vívmányai is átalakítják a postai munkát, bár ebből mi, itt, a budakeszi fiókban még nem sokat érzékelünk. De elég csak a szomszédos Budaörsre átmenni, az ottani postán már front office rendszerben, teljes egészében



Fiatalon került a főnöki székbe

számítógépen végzik a kollégáink a munkájukat. De én bízom a csapatomban, szereztem, ha eljön az ideje, mi is meg fogunk birkózni az új feladatokkal.

– Jelenleg hol szorít legjobban a cipő a budakeszi postán?

– A külterületi kézbesítés, miként a múltban, ma is a legproblémásabb terület. Sőt, egyre inkább az, ahogy mind többen költöznek életvitelszerűen is ki a zárt kerti övezetekbe. De hogy napi gondot is mondjak, épp lerobbant az egyik motorkerékpárunk.

– Az új csudabicyklist megmutatná?

– Miféle csudabicyklire gondol? – kerkedik el Ágnes mindkét szeme.

– Hát a negyedmillióra, amit országosan hadrendbe állítottak a Magyar Postánál.

– Azokból mi nem kaptunk, a város domborzati viszonyai nem alkalmasak a kerékpáros kézbesítésre.

Babits Zoró